

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Jojo Moyes

THE LAST LETTER FROM YOUR LOVER

Copyright © 2010 by Jojo Moyes

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-575-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Poslednje
ljubavno
pismo

Džodžo Mojės

Prevela Jasmina Đorđević

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Odlomak iz pisma Zelde Ficdžerald upućenog Skotu
Ficdžeraldu pojavljuje se u delu Hell Hath No Fury Ane Holms
i preuzet je uz dozvolu zadužbine F. Skota Ficdžeralda.*

*Odlomak iz pisma Agnes fon Kurovski upućenog Ernestu
Hemingveju pojavljuje se u delu Hemingway in Love and
War Henrija S. Vilarda i Džejmsa Najdžela i preuzet je uz
dozvolu kompanije University Press iz Nove Engleske.*

*Za Čarlsa, koji je sve započeo
porukom na papiru*

*Srećan rođendan! Uz ovo ti šaljem i rođendanski poklon s nadom da će ti se dopasti...
Mislim na tebe, naročito danas... jer sam shvatila da, iako te volim, nisam zaljubljena u tebe. Ne osećam da si ti bogomdan za mene. U svakom slučaju, iskreno se nadam da će ti se dopasti moj poklon i da ćeš imati fantastičan rođendan.*

– ŽENA MUŠKARCU, PISMOM

Prolog

KASNIJE X

Eli Hauort je kroz gomilu spazila svoje prijatelje i provukla se kroz bar. Spustila je torbu uz stopala, a mobilni telefon na sto ispred njih. Oni su bili već dobro podmazani – videlo se po njihovim tenorima, ekstravagantnoj gestikulaciji i glasnom smehu, kao i po praznim bocama između njih.

„Kasniš.“ Niki je pokazala na ručni sat i zamahala joj prstom. „Da pogađamo. 'Morala sam da završim priču.'“

„Intervju sa oštećenom ženom parlamentarca. Izvinite. Bio je za sutrašnje izdanje“, rekla je skliznuvši na prazno mesto i puneći čašu ostacima iz flaše. Gurnula je mobilni telefon preko stola. „U redu. Večerašnja reč za nerviranje o kojoj ćemo raspravljati: 'kasnije.'“

„Kasnije?“

„U potpisu. Da li to znači sutra, ili kasnije istog dana? Ili je to samo neko užasno tinejdžersko glumatanje koje u stvari ništa i ne znači?“

Niki je zurila u svetleći ekran. „Ovo je 'kasnije' plus znak 'x'. To je kao 'laku noć'. Ja bih rekla da znači sutra.“

„Svakako sutra“, rekla je Korin. „'Kasnije' je uvek sutra.“ Zastala je. „A moglo bi značiti i prekosutra.“

„Vrlo je opuštено.“

„Opuštено?“

„Kao nešto što bih rekla poštaru.“

„Poslala bi poljubac svom poštaru?“

Niki se iskezila. „Mogla bih. Presladak je.“

Korin je proučavala poruku. „Mislim da to nije fer. Moglo bi da znači da je prosto žurio da obavi nešto drugo.“

„Da. Na primer, nešto kod svoje žene.“

Eli je prostrelila Daglasa upozoravajućim pogledom.

„Šta?“, rekao je. „Trebalo je da ste već prošli fazu u kojoj moraš da dešifruješ njegove tekstualne poruke.“

Eli je iskapila čašu vina, a onda se nagnula unapred preko stola. „U redu, treba mi još jedno piće ako će uslediti predavanje.“

„Ako si s nekim dovoljno intimna da se krešete u njegovoj kancelariji, valda imaš i slobodu da zatražiš pojašnjenje kada se nađete na kafi.“

„Šta piše u ostatku poruke? I, molim te, reci mi da nema ničega o seksu u njegovoj kancelariji.“

Eli je zurila u svoj telefon i prolazila kroz poruke. „’Nezgodno mi je da zovem od kuće. Dablin sledeće nedelje, ali još ne znam kakvi su planovi. Kasnije x.“

„Hoće da mu sve opcije ostanu otvorene“, rekao je Daglas.

„Osim ako... znaš... nije siguran kakvi su mu planovi.“

„Onda bi rekao ’Zvaću iz Dablina’. Ili čak ’Povešću te u Dablin.’“

„Da li vodi svoju ženu?“

„Nikada je ne vodi. To je poslovni put.“

„Možda vodi nekog drugog“, promrmljao je Daglas u svoju kriglu s pivom.

Niki je zamišljeno odmahнула glavom. „Čoveče, život je bio mnogo lakši kada su morali da te pozovu i govore s tobom. Onda si bar mogla da proceniš odbijanje na osnovu zvuka njihovog glasa.“

„Da“, frknula je Korin. „I mogla si da sediš satima kod kuće čekajući njihov poziv.“

„Oh, koliko sam noći provela...“

„... proveravajući da li ima signala na telefonu...“

„... a onda brzo treskajući slušalicu za slučaj da te zovu baš u tom trenutku.“

Eli ih je čula kako se smeju, prepoznajući istinu u njihovom izmotavanju, ali jedan mali deo nje još uvek je priželjkivao da ekran telefona iznenada zasvetli zbog poziva. Poziva koji se, s obzirom na doba dana i činjenicu da su „stvari kod kuće komplikovane“, neće desiti.

Poslednje ljubavno pismo

* * *

Daglas ju je otpratio kući. Od njih četvoro, samo je on živeo sa nekim, ali Lena, njegova devojka, zverka je u odeljenju za odnose s javnošću jedne tehnološke kompanije i često je u kancelariji do deset ili jedanaest uveče. Leni ne smeta da on izlazi sa njegovim starim prijateljima – nekoliko puta mu se pridružila, ali joj je bilo teško da probije zid starih šala i dobro znanih aluzija koje dolaze sa decenijom i po prijateljstva. Uglavnom ga pušta da dolazi sam.

„Pa, šta se dešava kod tebe, veliki dečače?“ Eli ga je munula laktom dok su zaobilazili kolica iz prodavnice koja je neko ostavio na trotoaru. „Ništa ne pričaš o tome kako ti je ovde. Osim ako mi je taj deo promakao.“

„Ništa naročito“, rekao je oklevajući. Gurnuo je ruke u džepove. „U stvari, to i nije baš tačno. Hm... Lena hoće bebu.“

Eli ga je pogledala. „Opa.“

„I ja isto“, dodao je brzo. „Već dugo pričamo o tome, ali sada smo shvatili da nikada neće biti pravi trenutak, pa bismo onda mogli i da se bacimo na posao.“

„Pravi si romantik.“

„Ja sam... ne znam... u stvari, prilično sam srećan zbog toga. Lena će nastaviti da radi, a ja ću se brinuti o bebi kod kuće. Znaš, pod uslovom da sve prođe kako treba i...“

Eli je pokušala da govori neutralnim glasom. „I to je ono što želiš?“

„Da. I onako mi se ne dopada moj posao. Već godinama. Ona zarađuje bogatstvo. Mislim da će biti lepo motati se oko deteta po ceo dan.“

„Roditeljstvo je malo više od motanja...“, počela je.

„Znam to. Pazi... na trotoaru.“ Pažljivo ju je skrenuo oko izmeta. „Ali spreman sam za to. Ne moram svako veče da izlazim u pab. Želim sledeću fazu. Ne kažem da ne volim da izlazim s vama, ali ponekad se pitam zar ne bi trebalo da svi... znaš... malo odrastemo.“

„O, ne!“ Eli je zgrabila njegovu ruku. „Prešao si na tamnu stranu.“

„Pa, ne gledam na svoj posao kao što ti gledaš na svoj. Tebi je on sve, zar ne?“

„Gotovo sve“, složila se.

Nekoliko ulica su prošli hodajući u tišini, slušajući sirene u daljini, treskanje vratima automobila i prigušene gradske rasprave. Eli je volela to doba večeri, podržano prijateljstvom, privremeno oslobođena ne-sigurnosti koje su obavijale ostatak njenog života. Provela je lepo večer u pabu i ide kući, u svoj udobni stan. Zdrava je. Ima kreditnu karticu sa velikim neiskorišćenim kapacitetom, planove za vikend i jedina u svom društvu još nije pronašla nijednu sedu dlaku. Život je bio dobar.

„Da li ikada pomisliš na nju?“, pitao je Daglas.

„Koga?“

„Džonovu ženu. Misliš li da zna?“

Pominjanje te žene raspršilo je Elinu sreću. „Ne znam.“ A kada Daglas ništa nije rekao, dodala je: „Sigurna sam da bih ja znala, da sam na njenom mestu. On kaže da nju mnogo više zanimaju deca nego on. Ponekad govorim sebi da joj je možda malim delom i drago jer ne mora da brine o njemu. Znaš, da se trudi da on bude zadovoljan.“

„E to su pusta maštanja.“

„Možda. Ali ako bih bila baš iskrena, rekla bih ne. Ne razmišljam o njoj i ne osećam krivicu. Jer mislim da se ovo ne bi desilo da su bili srećni ili... znaš već... povezani.“

„Vi žene imate takve zablude o muškarcima.“

„Misliš da je srećan s njom?“ Proučavala je njegovo lice.

„Nemam pojma da li je srećan ili ne. Samo ne bih rekao da mora da bude nesrećan sa svojom ženom da bi spavao s tobom.“

Raspoloženje se blago promenilo i, možda zato što je to primetila, pustila je njegovu ruku i namestila maramu oko vrata. „Misliš da sam loša osoba. Ili da je on loša osoba.“

Izbilo je na površinu. Pekla ju je činjenica da je to poteklo od Dagleasa, prijatelja koji je najređe osuđivao druge.

„Ne mislim da je iko loša osoba. Samo razmišljam o Leni i o tome kako bi bilo da ona nosi moje dete, a da ja švrljam samo zato što je ona odlučila da mojoj bebi podari pažnju za koju ja mislim da bi trebalo da pripadne meni...“

„Znači ti stvarno misliš da je on loša osoba.“

Daglas je odmahnuo glavom. „Samo...“ Stao je, pogledao noćno nebo pre nego što je uobličio svoj odgovor. „Mislim da bi trebalo da budeš pažljiva, Eli. I ovi pokušaji da dešifruješ na šta je mislio, šta on želi, to

Poslednje ljubavno pismo

su gluposti. Tračiš vreme. Po mom mišljenju, stvari su obično sasvim proste. Nekome se dopadneš, on se dopadne tebi, povežete se, i to je to.“

„Ti živiš baš u lepoj vasioni, Dag. Šteta što ona ne liči na ovu pravu.“

„U redu, da promenimo temu. Ova nije dobra kad se popije neko-liko pića.“

„Ne.“ Glas joj je postao oštriji. „*In vino veritas* i tako to. U redu je. Bar znam šta misliš. Odavde mogu sama. Pozdravi Lenu.“ Pretrčala je poslednje dve ulice do svoje kuće ne okrećući se da pogleda starog druga koji je ostao za njom.

Novinska kuća *Nejšen* se pakovala, kutiju po kutiju, i selila u novi dom staklene fasade, na svetlucavom, raskrčenom keju u istočnom delu grada. Kancelarija se stanjivala iz nedelje u nedelju: tamo gde su nekada bile kule od novinskih članaka, dokumenata i arhiviranih isečaka, sada su prazni stolovi i neočekivane sjajne površine laminiranog poda bili izloženi oštrom sjaju fluorescentne rasvete. Suvenirni nekadašnjih priča su iskopani, kao plen sa arheološkog nalazišta, zastave sa kraljevskih jubileja, ulubljeni metalni šlemovi iz dalekih ratova i uramljene potvrde o odavno zaboravljenim nagradama. Bedemi kablova ležali su otkriveni, ploče tepiha bile su pomerene, a u tavanicama otvorene velike rupe, nalažući dramatične posete zdravstvenih i bezbednosnih stručnjaka i beskrajnih posetilaca sa listama prikačenim na table. Marketing, oglasi i sport već su se preselili u Kompas kej. Subotnji magazin, ekonomija i lične finansije su pripremali selidbu za sledeće sedmice. Novinski tekstovi, Elino odeljenje, krenuće zajedno sa vestima, seleći se u pažljivo osmišljenoj opseni tako da se subotnje izdanje pojavi iz starih kancelarija u ulici Tarner, a u ponedeljak, kao mađioničarskim trikom, izdanje iskoči sa nove adrese.

Zgrada koja je novinama bila dom gotovo sto godina, više nije odgovarala nameni, kako su rekli. Sudeći po upravi, ona nije odražavala dinamičnu, aktuelnu prirodu modernog novinarstva. U njoj ima previše mesta za skrivanje, primećivali su osrednji novinari loše naravi, dok su ih čupali sa njihovih mesta, kao prilepke koji su se tvrdoglavo držali za trup broda.

„Trebalo bi da je obeležimo“, rekla je Melisa, urednica redakcije novinskih tekstova, iz gotovo ispražnjene kancelarije. Nosila je svilenu haljinu boje vina. Na Eli bi ona izgledala kao spavačica njene bake. Na Melisi je izgledala baš kao što je i trebalo – kao odvažna visoka moda.

„Selidbu?“ Eli je bacila pogled na svoj mobilni telefon koji je nemo stajao pored nje. Oko nje su sedeli ostali autori iz novinskih tekstova, sa beležnicama na kolenima.

„Da. Razgovarala sam sa jednim bibliotekarom pre neko veče. Kaže da ima mnogo starih dokumenata koji nisu pregledani godinama. Hoću nešto o ženskim stranama od pre pedeset godina. Kako su se menjali stavovi, moda, ženska zanimanja. Uporedne studije slučaja, nekada i sada.“ Melisa je otvorila fasciklu i izvukla nekoliko fotokopiranih listova formata A3. Govorila je sa lakom samouverenošću nekoga ko je navikao na to da ga slušaju. „Na primer, sa naših stranica gde se traži pomoć: *’Šta bih mogao da uradim da bih naterao svoju ženu da se oblači elegantnije i da izgleda privlačnije? Moja primanja su 1.500 funti godišnje i počinjem da se probijam u organizaciji prodaje. Često dobijam pozivnice od klijenata, ali poslednjih nedelja morao sam da ih izbegavam jer moja žena, iskreno rečeno, izgleda grozno.*“

U sobi se začulo tiho kikotanje.

„Pokušao sam to pažljivo da joj kažem, a ona mi odgovara da ne mari za modu, nakit, niti šminku. Iskreno, ona ne izgleda kao žena uspešnog muškarca, kakva bih voleo da bude.“

Džon je jednom rekao Eli da je, nakon rođenja dece, njegova žena izgubila interesovanje za svoj izgled. Promenio je temu gotovo čim ju je i započeo i nikada se više nije vraćao na to, kao da je osećao da je ono što je rekao još veća izdaja nego to što je spavao sa drugom ženom. Eli je naljutio taj nagoveštaj džentlmenke lojalnosti, mada mu se, bar malim delom, divila zbog nje.

Ipak, to joj je probudilo maštu. Zamislila je njegovu ženu: aljkavušu u isflekanom spavačici kako nosa bebu i pridikuje mu o neakvoj oskudici. Želela je da mu kaže da ona prema njemu nikada neće biti takva.

„Neko bi mogao da postavi pitanje modernoj tetka Saveti“, urednik subotnjeg izdanja Rupert nagnuo se unapred da pogleda ostale fotokopirane strane.

Poslednje ljubavno pismo

„Nisam sigurna da je to neophodno. Slušajte odgovor: *’Možda va-
šoj ženi nikada nije palo na pamet da treba da bude deo vašeg izloga.
Možda ona, ako razmišlja o tome, govori sebi da se udala, obezbeđena
je, srećna, pa zašto bi se mučila?’*“

„A“, rekao je Rupert. „Duboki, duboki mir bračnog kreveta.“

„Videla sam da se to dešava zadivljujuće brzo, kako devojkama koje
se zaljube, tako i ženama koje traće vreme ušuškane u dugim brako-
vima. U jednom trenutku su lepe kao slika, herojski se bore sa obimom
svog struka, ispravljaju šavove na čarapama, brižno utapkavaju parfem
u kožu. Onda im neki muškarac kaže „Volim te“ i u sledećem trenutku
ta bleštava devojka je toliko blizu aljkavuši da i nema nikakve razlike.
Srećna aljkavuša.“

Prostorija se nakratko ispunila učtivim, ocenjivačkim smehom.

„Kakav je vaš izbor, devojke? Hoćete li se herojski boriti sa obimom
struka ili postati srećne aljkavuše?“

„Čini mi se da sam nedavno gledao film s takvim imenom“, rekao
je Rupert. Njegov osmeh je izbledeo kada je shvatio da je smeh zamro.

„Sa ovim stvarima možemo mnogo da uradimo“, Melisa je poka-
zala fasciklu. „Eli, možeš li malo da bunariš danas po podne? Vidi šta
još možeš da pronađeš. Trebaju nam stvari od pre četrdeset-pedeset
godina. Sto godina bi bilo previše strano. Urednik ima želju da selidbu
naglasimo na način koji će povesti čitaoce s nama.“

„Hoćeš da vršljam po arhivi?“

„Je li to problem?“

Nije ako voliš da sediš u mračnim podrumima punim buđavog pa-
pira koje čuvaju poremećeni ljudi sa staljinističkim načinom razmišlja-
nja i koji očigledno nisu videli dnevnu svetlost trideset godina. „Baš
nikakav“, rekla je vedro. „Sigurna sam da ću pronaći nešto.“

„Povedi par šljakatora da ti pomognu, ako hoćeš. Videla sam ih ne-
koliko kako se kriju u ormaru s modom.“

Eli nije primetila zlo zadovoljstvo koje je prešlo preko uredničnog
lica kada je pomislila na to kako će najnoviju turu imitatorke Ane Vin-
tur poslati duboko u utrobu izdavačke kompanije. Bila je zauzeta raz-
mišljanjem: *Zajeb. Pod zemljom nema prijema.*

„Uzgred, Eli, gde si bila jutros?“

„Molim?“

„Jutros. Htela sam da prepraviš onaj članak o deci i gubitku člana porodice. Znaš? Niko nije znao gde si.“

„Imala sam intervju.“

„S kim?“

Stručnjak za govor tela, pomislila je Eli, ispravno bi protumačio Melisin prazni osmeh kao režanje.

„Sa advokatom. Insajderom. Htela sam da napišem nešto o seksizmu u advokatskoj komori.“ Izletelo je gotovo pre nego što je i shvatila šta govori.

„Seksizam u Sitiju. Ne zvuči baš originalno. Pobrini se da sutra budeš na vreme za svojim stolom. Spekulativne intervjuje vodi u svoje slobodno vreme. U redu?“

„U redu.“

„Dobro. Hoću dve strane za prvo izdanje iz Kompas keja. Nešto u stilu *što se stvari više menjaju, to više ostaju iste*.“ Žvrljala je u svoj rokovnik kožnih korica. „Zanimanja, oglasi, problemi... Donesi mi kasnije po podne nekoliko strana, pa ćemo videti šta si našla.“

„Hoću.“ Elin osmeh je bio najvedriji i najmarljiviji u celoj prostoriji dok je pratila ostale i izlazila iz kancelarije.

Provela dan u modernoj verziji čistilišta, kucala je, zastavši da srkne vino. Novinska arhiva. Prosto da budeš zahvalan što samo izmišljaš stvari.

Poslao joj je poruku sa svog naloga na Hotmejlu. Sebe je zvao Mastiljara. Bila je to njihova interna šala. Sedela je na stolici, podvijenih nogu i čekala, pokušavajući snagom volje da primora aparat da prikaže njegov odgovor.

Prava si bezbožnica, ja obožavam arhive, pisalo je na ekranu. Podseti me da te za naš sledeći sudar odvedem u Britansku novinsku biblioteku.

Iskezila se. Baš znaš kako da pokažeš devojci lud provod.

Trudim se.

Jedini bibliotekar u ljudskom obliku dao mi je brdo neuvezanih papira. Nije baš najzbuđljivije štivo pred spavanje.

Uplašena da će to zvučati sarkastično, poslala mu je nasmešeno lice, a onda opsovala jer se setila da je jednom napisao esej za Literarni pregled o tome kako nasmešeno lice predstavlja sve što je loše u modernoj komunikaciji.

Poslednje ljubavno pismo

Bilo je to ironično nasmevano lice, dodala je i nabila sama sebi pešnicu u usta.

Čekaj. Telefon. Ekran je zamro.

Telefon. Njegova žena? Bio je u hotelskoj sobi u Dublinu. Imala je pogled na vodu, tako joj je rekao. *Dopala bi ti se. Šta je trebalo da kaže na to? Onda me povedi sa sobom sledeći put?* Bilo bi to previše zahtevno. *Da li bi?* Zvučalo je gotovo sarkastično. *Da*, odgovorila je, najzad, i isпустиła dug nečujni uzdah.

Sve je to njena krivica, govorili su joj prijatelji. Neuobičajeno za nju, ali nije mogla da se ne složi.

Upoznala ga je na festivalu knjige u Safoku gde su je poslali kako bi intervjuisala izvesnog pisca trilera koji se obogatio nakon što je oduštao od literarnijih dela. Ime mu je bilo Džon Armor, a njegov junak Den Hobson bio je gotovo stripovska mešavina staromodnih muževnih osobina. Intervjuisala ga je za vreme ručka, očekujući krajnje agresivno branjenje tog žanra, možda nekoliko jadicovki o izdavačkoj industriji – intervjuisanje pisaca ju je uvek iscrpljivalo. Očekivala je nekog debeľjuškastog, sredovečnog, mlohavog nakon godina provedenih za stolom. Ali visoki, preplanuli muškarac koji je ustao da bi se rukovao s njom bio je vitak, pegav, nalik južnoafričkom farmeru koji je povazan napolju. Bio je zabavan, šarmantan, skroman i pažljiv. Preusmerio je intervju na nju, postavljajući joj pitanja o njoj, a onda joj ispričao svoje teorije o poreklu jezika i o tome kako je verovao da se komunikacija preobražava u nešto opasno mlitavo i ružno.

Kada je stigla kafa, shvatila je da gotovo četrdeset minuta nije spustila olovku na papir.

„Ipak, zar ne voliš kako zvuče?“, rekla je dok su napuštali restoran i vraćali se ka književnom festivalu. Godina je bila pri kraju i zimsko sunce je zaronilo ispod niskih zgrada glavne ulice koja se smirivala. Previše je popila i dospela u stanje u kojem su joj usta neposlušno jurila napred, pre nego što bi uspela da smisli šta će da kaže. Nije želela da napusti restoran.

„Koji?“

„Španski. Uglavnom italijanski. Sigurno zbog toga volim italijansku operu, a ne mogu da podnesem nemačku. Svi oni tvrde, grleni glasovi.“ Razmišljao je o tome, a njegova tišina ju je obeshrabrila. Počela je da muca: „Znam da je to užasno staromodno, ali ja volim Pučinija. Volim te jake emocije. Volim kotrljajuće r, stakato reči...“ Začutila je primitivši kako smešno pretenciozno zvuči.

On je zastao na ulazu, kratko pogledao uz ulicu iza njih, a onda se okrenuo ka njoj. „Ja ne volim operu.“ Gledao je pravo u nju dok je to govorio. Kao da je izaziva. Osetila je kako nešto popušta, duboko u njenom stomaku. O bože, pomislila je.

„Eli“, rekao je nakon što su stajali tamo skoro minut. Bilo je to prvi put da ju je oslovio imenom. „Eli, moram da uzmem nešto iz hotela pre nego što se vratim na festival. Da li bi pošla sa mnom?“

Pre nego što su za sobom zatvorili vrata spavaće sobe, navalili s jedno na drugo, priljubljeni, proždrljivih usana, zaključani jedno za drugo dok su njihove ruke izvodile užurbanu, raspomamljenu koreografiju svlačenja.

Nakon toga, osvrtna se na svoje ponašanje i divila mu se kao nekvom zastranjivanju koje je posmatrala izdaleka. Stotinama puta premotavajući to u svojoj glavi, brisala je značaj i obuzimajuće emocije, a ostajali su samo detalji. Njen donji veš, svakodnevan, neodgovarajući, bačen preko prese za pantalone; način na koji su se, nakon svega, ludački kikotali na podu ispod šarenog sintetičkog hotelskog jorgana; kako je kasnije tog popodneva veselo i sa nepristojnim šarmom, vratio svoj ključ recepcioneru.

Pozvao je dva dana kasnije, dok je euforični šok od onog dana prelazio u nešto razočaravajuće.

„Znaš da sam oženjen“, rekao je. „Čitaš moje zapise.“

„Izguglala sam sve tvoje reference“, rekla mu je tiho.

„Nikada pre nisam... bio neveran. Još ne mogu sasvim da pojmem šta se desilo.“

„Ja mislim da je kriv kiš“, našalila se, trgnuvši se.

„Učinila si mi nešto, Eli Hauort. Već četrdeset osam sati nisam napisao ni reči.“ Zastao je. „Zbog tebe zaboravljam šta sam hteo da kažem.“

Onda sam propala, pomislila je, jer čim je osetila njegovu težinu na sebi, njegove usne na svojim, znala je – uprkos svemu što je ikada